

РЕШЕНИЕ

№ 125

гр. София, 27.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-І-З, в закрито заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вергиния Мичева

Членове: Александър Ангелов
Илиана Станкова

като разгледа докладваното от Вергиния Мичева Въззивно гражданско дело № 20221100500495 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.435 ал.2 т.2 от ГПК.

Постъпила е жалба от К. В. М., длъжник, срещу насочване на принудителното изпълнение върху несеквестрируема сума в размер на 5751,79лв.

В жалбата се твърди, че ЧСИ е насочил принудителното изпълнението върху имущество, което е несеквестрируемо. Жалбоподателят посочва, че трудовото му правоотношение с работодателя било прекратено и му било начислено за получаване обезщетение за неспазено предизвестие и обезщетение за неползван платен годишен отпуск. След прекратяване на трудовото правоотношение бившият работодател на длъжника е превел на ЧСИ П. сумата 5751,79лв. по начислените обезщетения. Длъжникът поискал от ЧСИ да му върне недължимо платената от работодателя сума, но съдебният изпълнител отказал. Длъжникът счита, че начисленото му обезщетение представлява доход от трудово правоотношение, който е несеквестрируем, съгласно разпоредбата на чл.446 от ГПК. Моли съда да отмени обжалваното действие.

Взискателят „У.Б.“ АД намира подадената жалба за недопустима и неоснователна. Счита, че длъжника обжалва действия, които не са описани в чл.435 ал.2 от ГПК. Посочва, че ЧСИ законосъобразно е наложил заповед върху трудовото възнаграждение на длъжника, а удържките се правят от работодателя, за което ЧСИ не носи отговорност. Моли съда да остави жалбата без уважение.

В писмени мотиви ЧСИ М.П. посочва, че жалбата е допустима, но по същество неоснователна. Намира за неоснователно оплакването в жалбата, че работодателят не е следвало да изпълни наложения заповед, тъй като трудовото правоотношение с длъжника е било прекратено. Посочва, че в работния фиш, приложен от работодателя, е посочено, че удържаната сума е за период, в който длъжникът е бил в трудово правоотношение. Посочва, че удържаната сума е формирана от обезщетение за неползван отпуск по чл.224 от КТ и от обезщетение за неспазено предизвестие по чл.225 от КТ. Посочва, че тези обезщетения не представляват трудово възнаграждение по см. на чл.446 от ГПК и не попадат в обхвата на несеквестрируем доход. Излага подробни съображения в подкрепа на твърденията си. Намира обжалваните действия за правилни и законосъобразни.

Съдът, като съобрази доводите на жалбоподателя и на взискателя, както и мотивите на

ЧСИ и приложеното изпълнително дело, установи следното:

Изпълнително дело № 20208510400859 по описа на ЧСИ М.П., с рег.№ 851 при Камарата на ЧСИ, район на действие Софийски градски съд, е образувано по молба на вискателя „УБ.“ АД срещу длъжниците К. В. М., Б.К.Ш. и В.А. М.а въз основа на изпълнителен лист от 03.03.2020г., издаден по гр.д.№ 10151/2020г. на СРС съд за солидарно заплащане на парично задължение по договор за банков кредит. Към изпълнителното дело е присъединено и изп.дело № 20218510400255 по описа на ЧСИ П., водено между същите страни.

ЧСИ е изпратил покана за доброволно изпълнение на длъжника К.М., сега жалбоподател, получена от последния лично на 3.02.2021г. Със запорно съобщение, получено от работодателя на жалбоподателя Столична община на 03.02.21г. ЧСИ П. е наложил запор върху трудовото възнаграждение на длъжника М., като е указал на работодателя при изчисляване на удържките да спазва правилата на чл.446 от ГПК.

Столична община е изпълнила задълженията си на трето задължено лице, като считано от 30.03.2021г. е започнала ежемесечно да удържа от трудовото възнаграждение на длъжника и да превежда удържаните суми по сметката на ЧСИ. На 2.10.2021г. трудовото правоотношение с длъжника било прекратено, за което Столична община е уведомила ЧСИ с писмо от 8.10.2021г. Според обясненията на ЧСИ П., на 28.10.2021г. по неговата сметка е постъпила сума в размер на 5 751,79лв., наредена от Столична община. Това обстоятелство не се оспорва от длъжника. Видно от приложения от жалбоподателя по изпълнителното дело фиш за заплата за м.октомври 2021г., работодателят е изплатил на длъжника М. обезщетение за неспазено предизвестие и обезщетение за неползван платен годишен отпуск. От общо начислената сума от 8115,35лв. работодателят е превел по сметката на ЧСИ като запорирана сума в размер на 5751,79лв. С молба от 16.11.2021г. длъжникът е поискал от ЧСИ да му възстанови неправилно взетата сума. Със съобщение от 18.11.2021г. ЧСИ П. е отказал да възстанови постъпилата от работодателя сума от 5751,79лв., като е посочил, че липсват данни същата да е несеквестируема по чл.446 от ГПК. Съобщението е получено от длъжника на 23.11.2021г. Жалбата на длъжника е подадена чрез ЧСИ на 26.11.2021г.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд намира от правна страна следното:

Подадената от К.М. жалба е допустима, като подадена от длъжника в изпълнението, в указания в чл.436 ал.1 от ГПК срок, срещу действие на ЧСИ, което подлежи на обжалване. Обжалва се насочване принудителното изпълнение срещу имущество, което длъжникът счита за несеквестируемо, основание по чл.435 ал.2 т.2 от ГПК.

По същество съдът намира жалбата за неоснователна.

Съгласно чл. 446 ал.1 от ГПК вземанията за трудово възнаграждение или за каквото и да е друго възнаграждение за труд, както и за пенсия, чиито размери са над минималната работна заплата, са частично несеквестируеми. Секвестируемите части се определят съобразно правилата по т. 1 – 4 от същия текст.

На жалбоподателя, длъжник в изпълнението, е запориран доход от получено обезщетение за неспазено предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение и от обезщетение за неползван платен годишен отпуск.

Спорът по делото е дали това обезщетение представлява несеквестируем доход, респ. дали това обезщетение има характер на трудово възнаграждение.

Няма спор в теорията и практиката, че трудовото възнаграждение се дължи за престиран труд. Различно е разбирането какво е основанието за плащане на обезщетение по чл.224 и чл.225 от КТ. Тези обезщетения се плащат от работодателя поради невъзможността на работника да престира труд и в този смисъл те не представляват възнаграждение за труд по см. на чл.446 ал.1 от ГПК. Чл.446 от ГПК не може да се тълкува разширително и да се прилага за всички вземания, породени от трудово правоотношение. Извън чл.446 от ГПК са уредени и други хипотези на несеквестируеми обезщетенията, но те са изрично посочени в специалните закони – като например чл. 114а ал.1 от КСО досежно обезщетенията и помощите по държавното обществено осигуряване, чл.14 ал.3 от ЗСП по отношение на социалните помощи, чл. 198 от КЗ досежно застрахователната сума по застраховка „Живот

и Злополука“ и застрахователното обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“. При липса на изрична уредба, предвиждаща разпростиране действието на несеквестируемостта върху вземането за обезщетение за неспазено предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение и за обезщетение за неползван платен годишен отпуск, правилно съдебният изпълнител е приел, че тези вземания на длъжника М. не са защитени от несеквестируемост. В подкрепа на това разбиране е и съдебната практика. В Решение № 295/18.06.2012г. по гр.д.№ 251/12г., IV г.о., ВКС изрично е посочено, че „Несеквестируемостта по чл.446 от ГПК не се отнася за всякакви обезщетения, дължими по трудово правоотношение, а само за трудовото възнаграждение“. По изложените съображения въззивният съд намира, че преведената от работодателя сума от 5751,79лв. е законосъобразно принудително събрана от ЧСИ П. и отказът му да я върне на длъжника не противоречи на закона. Твърдението на жалбоподателя, че работодателят не може да превежда запорирани суми след прекратяване на трудовото правоотношение е неоснователно. Изплащането на обезщетението по чл.224 и по чл.225 от КТ е извършено от работодателя на работника след прекратяване на трудовото правоотношение и това плащане не е недължимо такова. Наложеният запор се изпълнява върху всяка платена от работодателя сума, в противен случай възниква отговорност по чл.512 ал.4 от ГПК.

Воден от горното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ, като неоснователна, жалбата на К. В. М., ЕГН *****, адрес: гр.София, ул.“****”, длъжник, срещу действията на ЧСИ М.П., с рег. № 851 на КЧСИ, район на действие СГС, по изпълнително дело № 20208510400859, изразяващи се в налагане на запор върху вземане на длъжника от обезщетение за неспазено предизвестие по чл.225 от КТ и от обезщетение за неизползван отпуск по чл.224 от КТ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____